

Hồi Thứ Mười Sáu

UẤT KIM HƯƠNG ĐIỀU

Y Mộng Lăng thốt tiếng ngạc nhiên:

– Theo tại hạ được biết thì chất độc Kim Ty Độc Cổ chỉ có người xử dụng mới giải được, vậy thì có gì mà diệu, mà tại hạ thì...

– Mà chú em thì không muốn cầu khẩn người đã xử dụng, có phải không?

Không đợi Y Mộng Lăng trả lời, Hề Công Cửu lại nói tiếp:

– Theo lão biết, loại Kim Ty Độc Cổ tuy có độc hại nhưng phải nửa năm mới phát tác nguy hại đến tính mạng, trừ phi người thi độc muốn sớm lấy tính mạng của chú em...

Y Mộng Lăng khẽ buông tiếng thở dài:

– Thời gian nửa năm cũng quá đủ rồi!

Hề Công Cửu gật gù:

– Ừ! Kể ra nửa năm cũng quá đủ thật.

Y Mộng Lăng bất giác ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Quái lạ! Chẳng lẽ ông biết hết dự định của mình ư?” Chàng ngược nhìn ông già què mùa đang ngồi trước mặt. Nhắc lại ý mình:

– Văn bối muốn nói là thời gian nửa năm đủ để cho văn bối đến Thiên Quỷ Giáo một lần và giải quyết nốt mấy việc tư chưa làm xong.

Hề Công Cửu cất tiếng cười hề hề nói:

– Ý của lão muốn nói là sau khi chú em làm xong việc tư của mình, giúp lão đến Cùng Lai Sơn một lần, thời gian nửa năm cũng quá đủ thực hiện ý định.

– Cùng Lai Sơn!

– Cùng Lai Sơn Đặng thế gia đã nổi danh giang hồ hàng trăm năm nay, chắc chú em biết chứ?

– Văn bối có biết! Phàm một kẻ nào đã lê gót giang hồ thì ít nhiều cũng phải nghe đến danh tiếng Đặng Thị Thế Gia tại Cùng Lai Sơn.

Đặng Thị Thế Gia đã nổi bật trên chốn giang hồ khoảng hơn một trăm năm nay, kể từ khi Thiên Lý Phi Lãng Đặng Úc Thanh với giải lụa màu dài hơn trượng, sấm đặng giang hồ, tạo nên danh vang tối cao, và lập nên cơ nghiệp bền vững truyền qua bốn đời đến ngày nay.

Danh tiếng của Đặng Úc Thanh hàng trăm năm nay tuy không suy giảm,

nhưng từ đời thứ ba và thứ tư, đời nào cũng chỉ có một người đơn truyền.

Hiện nay người nối dõi Đặng thế gia đời thứ tư là một thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi tên Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đã được liệt vào hàng nhân vật xuất hậu khởi, đệ nhất lưu cao thủ đương thời.

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu đối với Cùng Lai Đặng thế gia có liên hệ gì?

Sau khi đáp lời, Y Mộng Lãng không thấy Hề Công Cửu phản ứng, chàng bèn nói tiếp:

– Chỉ cần văn bối giải quyết xong riêng tư, nếu còn thời gian, thế nào văn bối cũng giúp tiền bối một phen. Vậy có chuyện gì xin tiền bối cứ dạy bảo?

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu khẽ gật đầu:

– Chú em có biết rằng chính hai đời Đặng thế gia hiện nay cũng đang bị chất Kim Ty Độc Cổ uy hiếp sinh mạng hay không?

Y Mộng Lãng hết sức kinh dị:

– Thật vậy hả?

Hề Công Cửu buông tiếng thở dài:

– Thật ra công việc cứu người này tự lão phu có thể đi được, nhưng lão phu lại không muốn để cho họ thấy cái thân hình tàn tạ của lão phu hiện nay, trong khi đó lão phu cũng lại hết sức không muốn thay đổi cái cách ăn mặc và lối sống của lão đã sống trong thời gian hơn ba mươi năm nay rồi.

Quả là tâm trạng của một kẻ anh hùng lạc phách đầy bi thương cảm thán.

Y Mộng Lãng khi nghe đến hai tiếng “cứu người” thì bất giác cặp mắt chàng tia ra hai luồng nhân quang kỳ dị, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Phi Long Thần Dao có thuốc giải Kim Ty Độc Cổ?...”

Trong lúc đó Hề Công Cửu vẫn đều đều:

– Không ngờ hôm nay lão lại gặp được chú em, giúp lão giải quyết vấn đề!...

Y Mộng Lãng vẫn lặng thinh, trong bụng hết sức kỳ quái, không hiểu giữa Phi Long Thần Dao với Đặng Thị Thế Gia có liên hệ gì?

Trầm ngâm một lát, Hề Công Cửu lại nói:

– Chắc chú em rất thắc mắc không hiểu giữa lão phu với Đặng thị có liên hệ như thế nào phải không?

Y Mộng Lãng thành thật đáp:

– Phải!... Chàng ngược nhìn Hề Công Cửu một lát, nói tiếp: “Văn bối nghĩ rằng tiền bối với Cùng Lai Đặng Thị tất phải có một chuyện liên quan bất bình phẩm. Nếu như tiền bối thấy có thể tiết lộ được thì văn bối nghe qua ít nhiều...”

Nghe chàng nói, Phi Long Thần Dao bề ngoài tuy không có phản ứng gì rõ rệt, nhưng chàng đã nhìn rõ khuôn mặt che kín dưới lần nón lá phủ sùm sụp, đã hẳn lên nét khích động mãnh liệt. Rồi đột nhiên ông ta buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu, giọng bù ngùi đầy cảm khái:

– Lão phu đã nói, khuyết điểm duy nhất trong đời lão phu là khoái đánh cuộc, có phải không?

– Phải! Chính lão tiên bối đã nói cặp mắt bị mất trông là do hậu quả của một sự thua cuộc!

– Thật ra thì không phải thua cuộc mất cặp mắt, mà thua mất cả quả tim.

– Thua mất con tim?!...

Hề Công Cửu giọng bù ngùi cảm thán:

– Cái gì mà chẳng đem chơi cuộc được. Cũng như chú em vừa rồi đã đem cả mạng sống mình ra chơi cuộc thì cũng thế!...

Hai lỗ mắt sâu hoắm của Hề Công Cửu hướng về phía Y Mộng Lăng mới khẽ nhếch, nở nụ cười kỳ dị, nói tiếp:

– Nhưng mà, chú em nên nhớ, sau này có chơi cuộc bằng gì thì chơi, chớ tuyệt đối không nên đem “Tình yêu” ra mà đánh cuộc, nhất là tình yêu chân thật!

– Đánh cuộc bằng “Tình yêu”?

Khuôn mặt thần bí của Y Mộng Lăng hết sức khích động vì một từ ngữ tân kỳ mới lạ “Đánh cuộc bằng tình yêu!”

– Phải! Cuộc đời của lão tàn tạ như ngày nay là kết quả trận đánh cuộc bằng tình yêu đấy!

Dứt lời, ông ta vô cùng thương cảm từ từ gục mặt.

Thật vậy, từ cổ đã có biết bao nhiêu anh hùng nhân vật bị lôi cuốn ngập lặn trong biển tình gây nên bao nhiêu cảnh bi thương thảm não... Câu “Anh hùng sợ nhất bệnh chiến thân” cần phải đổi lại thành “Anh hùng sợ nhất sa tình lụy” mới là đúng bệnh, chỉ hủy hoại mất phần thể xác của con người, chớ tình thì làm hao tổn cả thể xác lẫn tâm chí của con người!

Xem vậy đủ rõ Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu tất phải có một chuyện củ về tình đầy thống khổ chẳng thể khuây quên!

– Chú em có nghe danh vị kỳ nữ Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty không?

Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt:

– Phiêu Phiêu Tiên Tử? Có phải vị nữ chủ nhân của Cùng Lai Đặng Gia Bảo không?

– Phải! Vợ của Mãn Thiên Phi Nhữ Đặng Giao!

Dứt lời, ông ta lại gục mặt xuống thật thấp, khiến Y Mộng Lăng không thể nào nhận được nét biến chuyển trên gương mặt ông ta.

Trầm ngâm một lát ông ta mới tiếp lời:

– Năm trước lão đã thua cuộc bởi tay Mãn Thiên Phi Nhữ Đặng Giao đấy!

Thật vậy, bề ngoài ông ta đã thua cặp mắt, nhưng thực tế bên trong, ông ta đã thua mất tình yêu, thua mất lẽ sống ở đời.

Ba mươi năm trước, Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu mười sáu tuổi. Mãn Thiên Phi Nhữ Đặng Giao cũng chỉ mới hai mươi tuổi. Cả hai đều đang tuổi khí huyết phương xung.

Hề Công Cửu xuất hiện giang hồ chưa đầy nửa năm danh hiệu Phi Long Thần Dao đã nổi dậy như cồn, có cơ lấn lướt cả Mãn Thiên Phi Nhữ Đặng Giao. Đương nhiên Đặng Giao không bao giờ chịu thua.

Thế rồi hai người tìm gặp nhau, một người xử dụng thanh trường đao kỳ dị, một người xử dụng hai giải lụa màu rực rỡ, cùng thi triển tuyệt học, tỷ thí võ nghệ.

Ngoại trừ việc tỷ võ, hai người cùng ăn một chỗ, ở một nơi, trò chuyện ý hợp tâm đầu, thân thiết như tình ruột thịt. Suốt trong thời gian mười ngày giao đấu võ công, hai người không phạm thắng phụ, nhưng trên phương diện tình cảm, hai người đã trở thành đôi bạn thân thiết.

Sau đó, trong một cơ hội ngẫu nhiên, hai người lại đồng thời quen biết Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty. Nàng là một giai nhân tuyệt sắc, nàng đẹp không bút nào tả xiết, khiến Phi Long Thần Dao và Mãn Thiên Phi Nhữ đều ngỡ ngẩn cả tâm thần.

Đêm đó, cả hai đều trần trọc, không ai chợp mắt, sau cùng cả hai đều ngồi dậy bộc lộ tiếng nói của lòng mình, và trong đêm khuya vắng, tiếng cười như điên như dại của hai người vang vọng trong không khí mãi mãi không tan, rồi một cuộc đánh đố bằng “ái tình” được diễn ra. Ai chinh phục được người đẹp thì kẻ bại tự móc hai mắt lui khỏi giang hồ!

Ngay lúc bấy giờ chẳng qua chỉ là một câu nói đùa không hơn không kém, nhưng sau này đã quyết định mạng vận của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu.

Ba tháng sau một tấm đại hồng hỷ thiệp gửi đến tay Hề Công Cửu, ông ta đã thất bại thua cuộc.

Ngày đại hỷ, Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu ăn mặc chỉnh tề, cầm tấm hỷ thiệp đến Đặng Gia Bảo.

Đặng Giao cũng không bao giờ ngờ rằng Hề Công Cửu, người bạn thân thiết của mình lại tự móc mắt để giữ lời hứa thua cuộc như thế, ông ta đã ngỡ người đứng trơ ra như một khúc gỗ không biết nói gì.

Hai tròng con mắt đẫm máu đỏ lòm được đưa tận tay tân lang cùng tấm hỷ thiệp với lời chúc tụng:

– Giao đại ca, đây là đồ mừng của tiểu đệ, xin đại ca thu nhận, cùng chúc đại ca cùng chị Quỳnh Ty trăm năm hạnh phúc! Dứt lời Phi Long Thần Dao quay mình phóng đi, và từ đây biến dạng giang hồ không thấy lộ diện.

Mãn Thiên Phi Nhữ thương tâm vô cùng, ông ta đã được hai chữ “tình yêu” trân quý nhưng đã mất đi hai chữ “tình bạn” cũng trân quý không kém.

Riêng Hề Công Cửu, ông ta có thể quên được hai mối tình: tình yêu và tình bạn thân thiết ấy không?

Không! Không thể được!

Hà hà hà!

– Đột nhiên ông ta ngửa cổ cất tiếng cười dài đượm vẻ bi thương, ngậm ngùi:

– Thôi chuyện đã qua để cho qua luôn, còn nhắc tới làm chi cho thêm đau khổ.

Ông ta từ từ ngửng mặt lên, trên miệng nở nụ cười thê lương bi thảm.

Nội tâm Y Mộng Lãng hình như cũng bị cảm nhiễm bởi sắc thái bi sầu đó mà nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng ta cũng ngưng đọng, mà bất giác thốt tiếng thở dài vô cùng cảm khái.

Ma Điện Công Tử Y Mộng Lãng thở dài quả là một chuyện hiếm thấy.

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu đột nhiên đổi giọng:

– Chú em có biết bảo vật Uất Kim Hương Điều không?

Y Mộng Lãng tỏ vẻ kinh dị vì cái tên lạ lùng.

– Uất Kim Hương Điều! văn bối không hề nghe cái tên quái dị ấy bao giờ! Có phải là một giống chim gì không?

– Phải là một giống chim, nhưng không phải một con bằng xương thịt sinh thành, mà do vô số hương kỳ dị tập tụ thành, trông chẳng khác một con chim bạch ngọc.

– Hương khí vô hình tập tụ thành một con chim hữu hình?

– Chuyện vô lý lắm phải không?

Hề Công Cửu tỏ vẻ vô cùng đắc ý thò tay vào bọc lấy ra một hộp nhỏ bằng bạch ngọc chỉ dài và lớn bằng ngón tay cái, chạm trở hết sức tinh xảo, nói tiếp:

– Đây chú em nhìn xem.

Nắp chiếc hộp bạch ngọc mở ra một luồng bạch quang mờ mờ bốc lên từ từ kết tụ thành hình một con chim nhỏ trong chẳng khác con chim có xương có thịt thật sự.

Hề Công Cửu lại nói tiếp:

– Đây chính là Uất Kim Hương Điều, một kỳ trân có lâu từ trăm thế kỷ

trước, người ta truyền lại rằng niên hiệu Trịnh Quán triều Đường Thế Dân cho lệnh Lý Tĩnh làm Đại Tổng Quân xuất binh đánh rợ Đột Quyết. Để đề phòng dân tộc này giỏi dùng chất độc, trước khi xuất quân, nhà vua đã cho tụ tập hàng ba ngàn thuật sĩ, thu thập ba ngàn loại dị hương, phí thời gian một trăm ngày đêm, các loại dị hương ấy mới ngưng tụ thành bảo vật Uất Kim Hương Điều, trông chẳng khác một con chim thật.

Ma Điện Công Tử Y Mộng Lăng nghe Hề Công Cửu kể chuyện, bất giác buột miệng lẩm bẩm:

– Thật không ngờ Uất Kim Hương Điều lại có một xuất xứ lịch sử huy hoàng như thế, chỉ có điều lạ là tại sao ta chẳng ngửi thấy mùi vị gì?

Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu cất tiếng cười ha hả:

– Đấy chính là điểm đặc biệt của các loại dị hương, người ta ngửi không thấy nhưng lại rất bén nhạy đối với các loại trùng thú kỳ độc...

Ngưng lại giây lát, ông ta mới nói tiếp:

– Dị hương từ miệng chim phun tỏa ra có thể giải bách độc, mà loại trùng cổ được thur vào trong cơ thể người ta cũng bị hương khí hấp dẫn bò ra.

– Thật vậy hả?

– Chúng ta cứ việc thử xem sẽ biết!

Dứt lời ông ta liền cầm lấy con chim nhỏ được kết tụ bằng các loại dị hương hỏi tiếp:

– Chú em bị phóng độc cổ vào trong cơ thể bằng cách nào?

– Bị thổi vào lỗ tai!

Hề Công Cửu không nói gì nữa, chỉ từ từ kê mở con chim thần dị vào cạnh lỗ tai Y Mộng Lăng.

Độ một lát sau, Hề Công Cửu tay cầm thần điều chậm chậm đi chung quanh mình Y Mộng Lăng. Từ mở Uất Kim Hương Điều kéo theo từ trong lỗ tai ra một sợi tơ vàng óng ánh. Thời gian độ nguội nửa chén trà, sợi tơ vàng óng nhỏ đó đã cuốn khắp mình chàng ta.

Y Mộng Lăng tập trung nhãn quang nhìn kỹ vào sợi tơ vàng óng ánh cuốn khắp mình, chàng bất giác rung động toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thì ra sợi tơ vàng đó được kết hợp bằng vô số những con sâu nhỏ bằng sợi kim màu vàng móc chân vào nhau.

Một số lượng độc trùng nhiều như thế mà sống trong cơ thể một con người thì thật hãi dị vô cùng cực!... Trách nào khi ống Thiên Quỷ Thần Địch trối giọng chẳng...

Giữa lúc đó Hề Công Cửu bỗng dừng chân trước mặt Y Mộng Lăng, sợi tơ

vàng từ mỏ Uất Kim Hương Điều kéo ra đã hết. Ông ta lập tức thu hồi thần điều vào trong hộp đậy nắp lại, miệng nói:

– Thế là xong, tất cả số Kim Ty Độc Cổ trong cơ thể chú em đã được Uất Kim Hương Điều rút ra hết rồi!

Trên nét mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ lo ngại. Chàng ta trầm nghĩ: “Đúng! Độc Cổ đã rút ra hết nhưng loại kỳ độc này lại chẳng cuốn khắp mình, phải làm thế nào bây giờ?...”

o O o